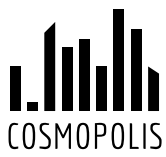

CATHERINE
SHEPHERD

USPÁVAČ

**CATHERINE
SHEPHERD**

USPÁVAČ

Přeložil Rudolf Řežábek

Copyright © 2017 Kafel Verlag, Inh. Catherine Shepherd

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Rudolf Řežábek, 2025

ISBN 978-80-271-1246-3

Spánek je krátká smrt, smrt je dlouhý spánek.

PLATON

PROLOG

Umírám. Věděla jsem to hned, jak jsem upadla. Den začal velmi pěkně. Probudila jsem se, protože na obličejí mě hřály sluneční paprsky. Hladily a lechtaly mě na kůži, dokud jsem neotevřela oči a nezamžourala. Ideální počasí mě okamžitě přimělo vyskočit. Byl to jeden z těch dnů překypujících světlem, které ohlašovaly konec zimy. Vzácný úkaz po tom nekonečném chladu a zamračené, šedé obloze, která mě v posledních týdnech vítala každý den.

Po kvapné snídani jsem konečně venku s Blackem, úžasným hřebcem, který dělá čest svému jménu. Byl to dárek k mým osmnáctým narozeninám. Miluji to zvíře stejně jako svůj život. Je to však divoký a těžko ovladatelný kůň. Jedu přes šedo zelenou louku, po níž se valí hustá mlha. Teplé slunce vytahuje vlhkost z půdy. Holé stromy vypadají téměř strašidelně, ale navzdory světlu na nich stále nejsou patrné známky života. Nemám čas si to pozorněji prohlížet, protože Black je rychlý a jeho tvrdý cval vyžaduje veškerou pozornost. Přitisknu mu stehna na boky a vychutnávám si rychlost a sílu, která z toho

nádherného zvířete vyzařuje. Spatřím příkop asi o vteřinu dříve než Black a snažím se koně zastavit. On mě ale neposlouchá a dál zrychluje. Křečovitě svírám otěže, ačkoli tuším, že je to zbytečné. Když si Black všimne příkopu, náhle se zastaví. Bez ohledu na mě. Vzpíná se na zadní, řehťá, vyhazuje kopyty tak vysoko, že už se mu nedokážu udržet na hřbetě. Vyhodí mě do vzduchu a ve stejném okamžiku si uvědomuju, že se blíží můj konec. Ještě stačím zaznamenat, že jsem dopadla zády na zem. Náraz mi vytlačí vzduch z plic. Poslední věc, které si všimnu, je modrá obloha. Vzápětí mé vědomí opustí tento svět.

Pohltila mě nicota. Nic necítím, přišla jsem o zrak, čich i chuť. Je to smrt, ptám se sama sebe, a zároveň si uvědomuju, že mrtví se už na nic neptají. Nemyslí, protože jejich duch je pryč.

Zničehonic jsou zase tady, ty nesnesitelné bolesti po nárazu. Jsem omámená. Dezorientovaně sebou škubu a křičím. Nehoda byla skutečná. Málem jsem umřela, ale nakonec jsem přežila s několika zlomeninami žeber a pohmožděninami. Musela jsem podstoupit urgentní operaci a trauma z pádu stále cítím v kostech.

Ten sen není nový. Přepadá mě často a pokaždé si příliš pozdě uvědomím, že není skutečný. Black je pryč. Rodiče ho po té nehodě před příkopem prodali. Trochu se uvolním. Dech se mi zklidňuje. Byla to jen noční můra, opakuju si. Natahuju ruku, chci popadnout peřinu. Nic tam ale není. Unaveně šátrám do prázdna. Něco je jinak. V hlavě se mi rozprostřel těžký mrak z husté mlhy a brání mi přemýšlet. Útržky vzpomínek poletují kolem mě. Snažím se je zachytit, ale lovím v temnotě. Dokážu se pohybovat jen s obtížemi, hmátnu po jednom výjevu, ale jsem příliš pomalá. I kdybych na tu myšlenku dosáhla, neudržela

bych ji v prstech. Mám je podivně ztuhlé. Chci otevřít oči, ale nezmůžu se na víc než slabé šklubnutí víčky.

Kde to jsem? To je teď jediná utkvělá myšlenka v mé hlavě. Upínám se k ní a zkoumavě hledím na každé písmeno, jako by se za ním skrývala odpověď. Neležím ve své posteli. Ale kde tedy jsem a na jak dlouho? Jazyk se mi lepí na patro. Pocitově mi připadá jako drsný, vysušený hadr. Mám strašnou žízeň. Takže muselo uplynout už několik hodin. Postupně mlha trochu zřídne a podaří se mi otevřít oči. Ale kolem mě je tma. Víčka mám tak těžká, že musím sebrat všechnu sílu, abych je udržela otevřená. Jejich váha hrozí, že mě rozdrtí. Bojuju proti tomu, protože potřebuju mít jasno. Kde to sakra jsem?

Vzdálený, táhlý výkřik mi rozproudí strach v žilách a mlhu úplně vyžene z hlavy. Konečně rozeznám obrysy. Vedle mě něco stojí. Hmátnu po tom a uvědomím si, že jsem připoutaná k podložce. Zaškubu za pouta, která mi svírají zápěstí a kotníky. Mám jen pár centimetrů volného prostoru. Alespoň dokážu zvednout hlavu, ale to, co objevím v ohbí levého lokte, mi vžene do nitra novou vlnu paniky. Kanyla. Vede z ní tenká trubička k předmětu po mém boku. Infuzní stojan. Rázem cítím, jak se mi do žil vlévá studená tekutina. Nesmlouvavě pravidelné odkapávání podněcuje mou paniku. Ale to není jediný důvod, protože slyším i klapání kožených podrážek o holý beton. Prozatím jsou daleko. Víím, že ten zvuk znám. Pamatuju si to a najednou víím, co se stane. Vzpínám se a snažím se ze všech sil osvobodit, zatímco kroky se nezadržitelně blíží.

Můj život běží přede mnou jako ve zrychleném filmu. Vidím rodiče, jejich hrdé úsměvy, když jsem absolvovala první pěvecké

vystoupení ve škole. Matku, která mě v teple a ochranitelsky drží v náručí. Cítím její nádhernou vůni a toužím se uchýlit do jejího objetí, abych se cítila bezpečně. Chci se dostat pryč z tohoto temného místa. Film však pokračuje. Vidím, jak mi otec s radostí předává klíčky od mého prvního auta. Jedovatě zeleného ojetého Pola, i přes tu barvu nejkrásnějšího na světě. Vidím vedle sebe sedět Tima a v jeho očích směs respektu a závnosti, když nastartuju motor. Užívám si ten moment, protože jsem starší sestra a Tim si na to musí počkat ještě další dva roky. „Amelie, šlápní na plyn!“ žádá chraptivě. Udělám, co říká. Vítězoslavně vyrazíme, cítíme se dospělí a svobodní. Miluji svou rodinu, ale najednou vím, že se blíží můj konec. Takové to tedy je, když před člověkem zrychleně proběhne jeho život? Když mysl znovu prožije všechny světlé okamžiky, než odletí navždy pryč – zpět do bezejmenné beztlíže vesmíru, ze které jsme všichni vzešli? Chci je zachytit, všechny ty okamžiky štěstí. Nechci umřít, ale už se otevírají dveře a blíží se kroky. Srdce mi buší jako o závod. Přála bych si, aby kroky pokračovaly, protože jakmile utichnou, bude stát vedle mě.

Mé přání se nesplnilo. Vidím jeho vysokou postavu. Stín z pekla, který nikdy nemluví, s neúprosnými silnými rukama. Cítím testosteron, směs potu a něčeho jiného, co ani nedokážu zařadit. Zaškubu za pouta a nějak se mi podaří vytáhnout pravou ruku. Tohle je moje silná stránka. Nevšiml si toho. Dodává mi to odvalu a rozhodnu se číhat na svou příležitost, zatímco mi jeho těžká ruka spočívá na čele. Ten dotek má v sobě něco téměř uklidňujícího. Chci žít. Už dříve jsem smrti unikla – a ani teď se nevzdám bez boje. Zatnu pěst a počkám, až

skloní obličej těsně k mému. Nevidím skoro nic, ale cítím jeho tělesné teplo. Když je to horko nesnesitelné, udeřím. Zasáhnu ho do krku. Slyším to podle zvuku, který připomíná otevření láhve šampaňského. Vzduch mu se zachrčením unikne z hrdla a v tu chvíli pomyslím na útěk. Znovu udeřím jeho směrem, ale pěst přistane v jeho velké ruce. Silně stiskne. Bolí to. Bráním se ze všech sil. Je mnohem silnější než já. Nic s ním nezmůžu.

„Prosím, ne,“ vypravím ze sebe pracně. Jazyk mám tak oteklý a vysušený, že slova znějí jako žvatlání batolete.

Neodpoví. Místo toho otočí ventilem na vaku s infuzí a hlavu mi znovu zaplní oblak viskózní mlhy, až ze mě vůbec nic nezbyde.

1

Taylora Fielda vytrhlo ze spánku pronikavé zvonění mobilu připomínající sirénu. Se zavřenýma očima telefon nahmatal a zvedl ho. Hlas na druhém konci linky se neznatelně chvěl. Zaměstnankyně policejního operačního střediska ho věcně informovala, že v parku v bezprostřední blízkosti charitativní kliniky Dominikus v Berlíně bylo nalezeno tělo ženy. Má se okamžitě vydat na místo nálezu.

Unaveně zívá, zatímco jeho mozek zpracovával informace, které právě obdržel. Pak vyskočil. Rychle vklouzl do džínů a oblékl si pomačkané tričko. Návštěvu koupelny tentokrát vynechal. Studená voda by mu stejně nepomohla cítit se lépe. Bylo to uprostřed noci, přesněji krátce před třetí hodinou, a Taylor měl pocit, jako by ho právě zasáhlo kladivo.

O deset minut později dorazil na uvedenou adresu. Forenzní tým již místo nálezu opravdu velkoryse uzavřel. Taylor ukázal služební průkaz a přehoupl se přes červenobílou pásku.

„Taylor Field, kriminální policie,“ představil se s lehkým americkým přízvukem dopravnímu policistovi, který k němu přiběhl.

Podle Taylorova odhadu bylo muži teprve dvacet let. Bledou pleť mladého kolegy, jehož tvář mu připomínala spíše teenagera než dospělého, zdobilo řídké třídní strniště.

„Zdravím, já jsem Torsten Meier. Oběť leží tamhle vzadu,“ vypravil ze sebe mladík zajíkovavě.

Taylor pohledem sledoval Meierův ukazováček a ulpěl jím na lavičku v parku, osvětlené několika reflektory. Jeho oči se okamžitě zaměřily na osobu, která na ní ležela natažená. Několika rychlými kroky došel k mrtvé ženě.

„Nejprve jsme si mysleli, že je jen opilá a volající si dělá leg-raci,“ vysvětlil Meier, který se držel vedle Taylora. „Ale pak jsme necítili puls, takže jsme přivolali lékaře, jenž konstatoval smrt. Příčina úmrtí je stále nejasná. Lékař nemůže vyloučit vnější vliv, a proto jsme vás vyrozuměli.“

Taylor přikývl a podíval se na mladou ženu, která vypadala, jako by jenom spala. Ležela na zádech, oči zavřené, zcela oblečená, hlavu položenou na polštáři. Na jejím obličejí ani na ruce nebylo patrné žádné zranění. Kůže vypadala jako vosk a výraz obličejí byl zcela uvolněný. Pokud ta mrtvá žena v posledních okamžicích života trpěla strachem nebo panikou, pak už na ní to utrpení nebylo vidět.

„Nikdy jsem nic podobného neviděl,“ zamumlal Taylor, jehož udivovala nezvyklá poloha mrtvoly. Nejenže měla hlavu pohodlně položenou na polštáři, ale zpod ní dokonce vykukovala příkrývka a paže měla zkřížené na hrudi. „Doktor už odešel?“ zeptal se Torstena Meiera.

„Ano. Byl to lékař ze záchranky. Měl toho docela hodně a hned musel zase jinam. Nebyl tu déle než pár minut.“

„To je škoda. Vyjádřil nějakou domněnku o příčině smrti?“

Policista pokrčil rameny. „Ne. Pouze zkontroloval puls a další životní funkce a pak řekl, že takhle mladá žena nezemřela jen tak sama od sebe a že musíme zavolat kriminálku.“

„Kdo našel mrtvolu?“ ptal se Taylor dál. Přidřep l si, aby si prohlédl příkrývku. Byla vyrobena z čisté, lehké, nadýchané látky. Jestli tu ženu zavraždili, kdo by si s mrtvou dával takovou práci? Proč by ji někdo tak pečlivě ukládal?

„Anonymní volající. Technici ho nedokázali vystopovat. Víme jen to, že to byl mužský hlas.“ Meier ukázal na několik otisků bot vedle lavičky, které označil forenzní tým. „Našli jsme pouze tyto otisky. Ale tady chodí tolik lidí, že bude obtížné izolovat použitelnou stopu.“ Taylor přikývl. „Už jste mrtvou prohledali, jestli nemá doklady?“

Meier zavrtěl hlavou. „To jsme chtěli přenechat kriminálce.“

„Okay,“ odpověděl Taylor. „Nejdřív zavolám na soudní lékařství.“ Vstal, ale pořád z mrtvé ženy nespouštěl oči. Pohled na ni ho mátl. Příkrývka a polštář vůbec nezapadaly do obvyklého schématu vraždy. Taylora přiměla k zamyšlení i absence vnějších zranění. Vytáhl z kapsy mobil a informoval doktora Thomase Herzbergera, šéfa soudní patologie. Taylor s ním spolupracoval už několik let. Herzberger byl mimořádně vynalézavý soudní lékař. Taylor ho přivolal vždy, když narazili na nesrovnalosti na místě nálezu těla, nebo když lékař nemohl okamžitě určit, jestli jde o sebevraždu nebo přichází v úvahu cizí zavinění. Taylor se na ženu znovu podíval. Že by se napumpovala drogami a lehla si na lavičku, aby tu zemřela? Neměl tušení.

„Než dorazí soudní patolog, rád bych si poslechl to tísňové volání,“ sdělil Meierovi, který přikývl a okamžitě ho zavedl k jednomu z policejních aut.

„Můj kolega si nechal nahrávku poslat na mobil,“ vysvětlil Meier a požádal o telefon. Stiskl tlačítko a Taylor se pozorně zaposlouchal.

„Právě jsem viděl bezvládnou ženu na lavičce v parku za nemocnicí Dominikus.“ Cvak. Hlas zněl věcně a zcela bez emocí. Volající zavěsil bezprostředně před tím, než se ho zaměstnanec centra tísňového volání stačil zeptat na jméno a adresu. Taylor si nahrávku poslechl znovu. V pozadí to silně šumělo. Nastavil telefon na hlasitý režim.

„Co to je?“ zajímal se. „Zní to jako vlak ICE nebo dálnice.“

„V bezprostřední blízkosti není ani jedno,“ ujistil ho Meier.

Taylor zavěsil. „To tedy znamená, že volající odsud vůbec netelefonoval.“

Pátřavě se rozhlédl. O pár set metrů dál byla linka rychlodráhy S-Bahn, která vedla až na nejzazší sever Berlína. Ta však měla mezi jednou a čtvrtou hodinou noční přestávku.

„Kdy přesně to tísňové volání přišlo?“

Meier vytáhl z kapsy poznámkový blok a nalistoval poslední popsanou stránku.

„Krátko po druhé. Okamžitě jsme vyjeli a chvíli čekali na lékaře záchranné služby. Hned nato jsme přizvali vás.“

Dobře, pomyslel si Taylor. V takovém případě na pozadí nahrávky rozhodně nemohl slyšet berlínskou rychlodráhu S-Bahn. Nejbližší dálnice byla pár kilometrů daleko. Přemýšlel, odkud mohl ten muž volat. V každém případě nechá nahrávku

analyzovat. Konečky prstů ho brněly. Ať už to byl kdokoli, nechtěl být identifikován ani poskytnout žádné další informace. Ten muž měl co skrývat a Taylor z mnohaleté zkušenosti věděl, že pro takový postup není mnoho důvodů. Nejpravděpodobnějším z nich bylo, že volající byl pachatelem a chtěl, aby byla jeho oběť nalezena co nejrychleji.

Za chvíli dorazil soudní lékař doktor Thomas Herzberger.

„Co pro vás mohu udělat?“ zeptal se, nadzvedl policejní pásku a proklouzl pod ní.

Taylor ho pozdravil a zavedl ho k lavičce v parku.

„Lékař ze záchranky nemohl vyloučit cizí zavinění. Někdo ji pečlivě uložil na lavici a při vnějším ohledání nejsou vidět žádná zranění. Myslel jsem, že za těchto okolností by bylo vhodné, abyste na ohledávání osobně dohlížel. Těla jsme se ještě nedotkli.“

„Hm,“ utrousil doktor Herzberger, který už si nasadil gumové rukavice a teď se skláněl nad mrtvou ženou. „Kůže na obnažených končetinách je bělomodře mramorovaná. Tělo je na dotek chladné a pevné.“ Otevřel mrtvole oči a posvítil do nich malou baterkou. „Žádná reakce zornic. Obě jsou rozšířené a zaoblené.“ Pustil víčka a prozkoumal ženina ústa. „V hltanu nejsou patrná žádná zranění.“ Kužel světla z baterky se zastavil na špičce nosu. „Zde vidím trochu zaschlého nazelenalého sekretu. Nejsou patrné žádné dýchací pohyby ani zvuky. Ani na krční tepně necítím puls.“ Doktor Herzberger se narovnal.

„Jak zemřela?“ zeptal se Taylor, který stál vedle soudního patologa a sledoval každý jeho pohyb.

„To zatím nemůžu říct. V tuto chvíli mě nic nenapadá. Musíme ji svléknout, abychom mohli určit více. Začněme horní částí

těla.“ Soudní patolog se otočil a začal se přehrabovat v tašce, kterou si přinesl s sebou.

Taylor zíral na mrtvolu. Najít tak mladou ženu mrtvou bylo velmi skličující. Mohlo jí být nanejvýš dvacet. V tomto věku by se mělo žít, smrt sem ještě nepatřila. Zamrkal a uvědomil si, jak je unavený. Mezi bleskovými pohyby očí, které nikdy netrvaly déle než vteřinu, si všiml změny na krku mrtvé ženy. Taylor znovu zamžikal – a opět viděl, že v hrdle mrtvolky se něco hýbe.

„Co to je?“ vykoktal a zatřásl Herzbergerovi ramenem.

„Co máte na mysli?“ zeptal se soudní lékař, který nyní držel v ruce nůžky.

Taylor zděšením celý ztuhl. Během kariéry detektiva toho viděl hodně, ale nikdy předtím se krk mrtvolky nehýbal.

„Něco má v hrdle,“ zachroptěl a o půlkrok ustoupil.

Doktor Herzberger si dřepł a pozorně se na mrtvou ženu zadíval.

„Ach, proboha!“ vyhrkl a upustil nůžky. Spěšně otočil mrtvolu na bok.

„Co se děje?“ pídil se Taylor vzrušeně. Neodvážil se znovu přistoupit blíž.

Herzberger nereagoval. Jeho ruce se horečně pohybovaly po mrtvé ženě. Zanedlouho zakřičel: „Okamžitě zavolejte tu zatracenou sanitku zpátky!“